

Reklamacija

Mila ni nigda bila moja ni Jožekova pajdašica, makar mu je sestrična. Navek je bilo sklisko žnu, kaj po alaškim putima leda. Nadaš se da se neš smacal. Otkak je dovica, Mila obilazi familiju, a tetica Ruža mi se prek mobitela požalila: „Dojde nepozvana i ima lice faliti se kak zašpara strom, grejanje i na rane gda je pri meni!“ A sad sme mi došli na red.

Zadnji dan je Mila pri nami v Gornjem Moslavačkom Selu. Celi teden je fektala naj skuvam kiselu repu z gravom i friškim svinjskim kožicami. Jožek to voli taki, ja se zbegavam zotem štentati. Bilo mi je žal hedoniste ne vusrečiti, i sad cela hiža smrdi kaj nevola. V želucu mi se mota kača, kaj da sem z malu lađu na velike bure na moru. Najrajše bi celi lonec tega čuda zlijala v kantu za napoj, naj se pujceki časte. Čak sem se morala Gajgerice poniziti i sprositi dve šake kisele repe.

Stojim vuz šparhet, na male tavice mešam anjprem. Otrpla bi jobluk i zluftala kuvinju, a je mam do ceste. Ne mora celo selo znati kaj se pri nami kuva, makar, radijo-Gajgerica bu naredila svoje. Gda su se natoflali cušpajza, a saki je tri put grabil, i to one Ikejine velike, gliboke tanjere na vrh, veli ona mene: „Ifkica, to nije ni zdaleč fino ko babičino kuvanje!“ Ja čkomim, drbam po tanjeru kaj kokoš po dvoru, rezanec repe jede mene, ja nega.

Pobrala sem tanjere, donesla na stol kavicu, štrudel ze sirom i z jabukami, podvorila sem je kak grofa i groficu. Štrudlin je bil prefini, ni me mamica zabadav muštrala od mega trejtoga leta. A, Mila ko Mila: „Kore na apfelstrudlu od jabuk su pretenke i preveč hrskave!“ Smazala je dva komada i onda, z belim brkima od štauba: „Zakaj si pol štrudlina poštaubala, a pol nesi“? Obliznula se i dodala, toga nema v restoranima ni hotelima gde se ona gostila. Kaj ja to zmišlam? Po istine, naredila sem to zato da more zebrati kaj oče. Študirala sem si, kaj se te žene grdoga v življenju stalo da grize celi svet?

Potle kave je z Jožekom obilazila imanje, kaj da je došla z Amerike i na večer leti nazaj pred velike bare. Motala sem se po okučnice, toboš ranim kokoši i pobirem veš, i borme čula kojekaj. Zakaj ovo ni podmazano, zakaj štagel ni zaštičen z nečim za drevo, zakaj bracek ni premenil krovišče na štale, zakaj ni pokosil dvorišče. Čak sem joj dala za pravo, a da bi reč rekla. Ona ode proč, a ja bum z gazdum dokanjala. Za večeru sem imela gotovu zdelu ladetine vu frižideru. Obrnula sem aspik na tanjer kaj tortu i razrezala na šnite. Lepo je bilo za videti zrnje crlenoga i beloga perpera i kockice rozastoga mesa od svinjske glave. Vuz rezance svinjskih kožic, tu i tam se videl koturek merkvice, peršuna i komadički korabice. Zuri baba v

žele kaj da duha vidi, da kaj je to? Možgane vunzemalca? Hladnetina, velim. Mam se namerila na me, ona ne bu kaj god jela.

Jožek je od prve otel dva komada drščeče mrzletine, zakiselil ju je z limunovim sokom i samo kaj ni skočil v svoj tanjer. Cmugal je od sreče i falil kuvaricu. A zločestoča je same pikala po falačecu mega umetničkoga dela. Da nepe lačna na cug, dela sem na stol desku ze suhim špekem i kobasicom, friški sirek i vrhno. Bilo mi je drago da se lepo najela. Mam je narisala osmeh na licu, a mene je srčeko zaderhtalo, reku, sad me bu pofalila. A kad tam, šlus! Sikče pozojka na nas kaj stekla: „Po dece, gda su bili pri vami, niste mi poslali belu kobasu. A vse ono kaj jeste spakerali, to su v stanu sami požrali. Ifka, odi na tavan i spakiraj mi v ovu torbu repete, i dodaj dve tablice špeka. Prefini je, za prste polizat!“

Mahala mi je z torbu pred nosom. Am bi armonika Hohnerica od 120 basi stala nuter! I sad, moj stari problem; kak reči ne, a preživeti? Snajdem se, toboš sem gleženj združila gda sem rivala tačke z kuvanjicami k sečkarne i ne usudim se po lotre puzati na tavan. Onda se milostiva obrnula k Jožeku: „Nu, geni se i odi na tavan! Moraš me na vlak odvesti!“

Jožek se potulil ko đak na matematike gda putuje od klupe do ploče. Mi sme sedele za stolom, čkomeči. Gda se gazda vrnul z najže, torba je bila dupkom puna. Vužgal je traktora i v prikolice odvezel babu i nejnu bređu torbetinu na železničku stanicu. Avuto je bil v garaže, a se ni ufala prigovarati.

Gda se šofer vrnul domom, ja nis znala kam bi i kaj bi, kak pretrpeti poniženje. Mila ni sirota, ima lepu penziju i hižu, dobru decu. Doklem nas bu skoriščavala? Jožek se hitil na kavuča i počel se smijati, smijati, i smijati... Kaj norčak. Donesla sem mu kupicu vode, malo je otpil i hihočući priopčil: „Nasipal sem punu torbu kuruze, a na deno gurnul tri stara rečnika kaj pobiru pavučinu za rogom već dvajst let! Spratil sem ju vlaka i torbu gurnul vu vagon, tak da ni uspela videti kaj je nuter spakirano.“

Vele da je smeh lek, skup sme se lečili. Vuostalom, bez računa nema reklamacije.

Rječnik manje poznatih riječi:

Pajdašica – prijateljica

Smacati se – smočiti se

Štentati – zadržavati

Mrzletina – hladetina

Kača – zmija
Napoj – ostaci hrane za prehranu svinja
Šparhet – peć na drva, za kuhanje
Jobluk – prozor
Čkometi – šutjeti
Drbati – čeprkati
Perper – biber
Grdo – ružno
Šnita – kriška
Cmugati – cviliti
Falačec – komadić
Lačna – gladna
Pozojka – zločestoća
Repete – po drugi put
Vun – napolje
Goropadnica – naprasita žena
Združiti – istegnuti
Tačke – ručna kolica
Kuvanjsica – buča
Genuti se – pokrenuti se
Potulen – sumoran
Najža – tavan
Bređa – skotna
Norčak - luđak
Kupica – čaša

Dolnjemoslavačka kajkavština, govor grada Ivanić-Grada i bliže okolice